

Een eigenzinnige kijk op de onderwater-fotografie

Bootsy's Babbels

Shit happens

Een geannuleerde reis vanwege de Golfoorlog naar Oman maakte plaats voor een veelbelovend duikavontuur in Egypte. Hardnekkige oorontstekingen en de beruchte 'vloek van de farao' gooiden Bootsy zijn plannen al snel in de war.

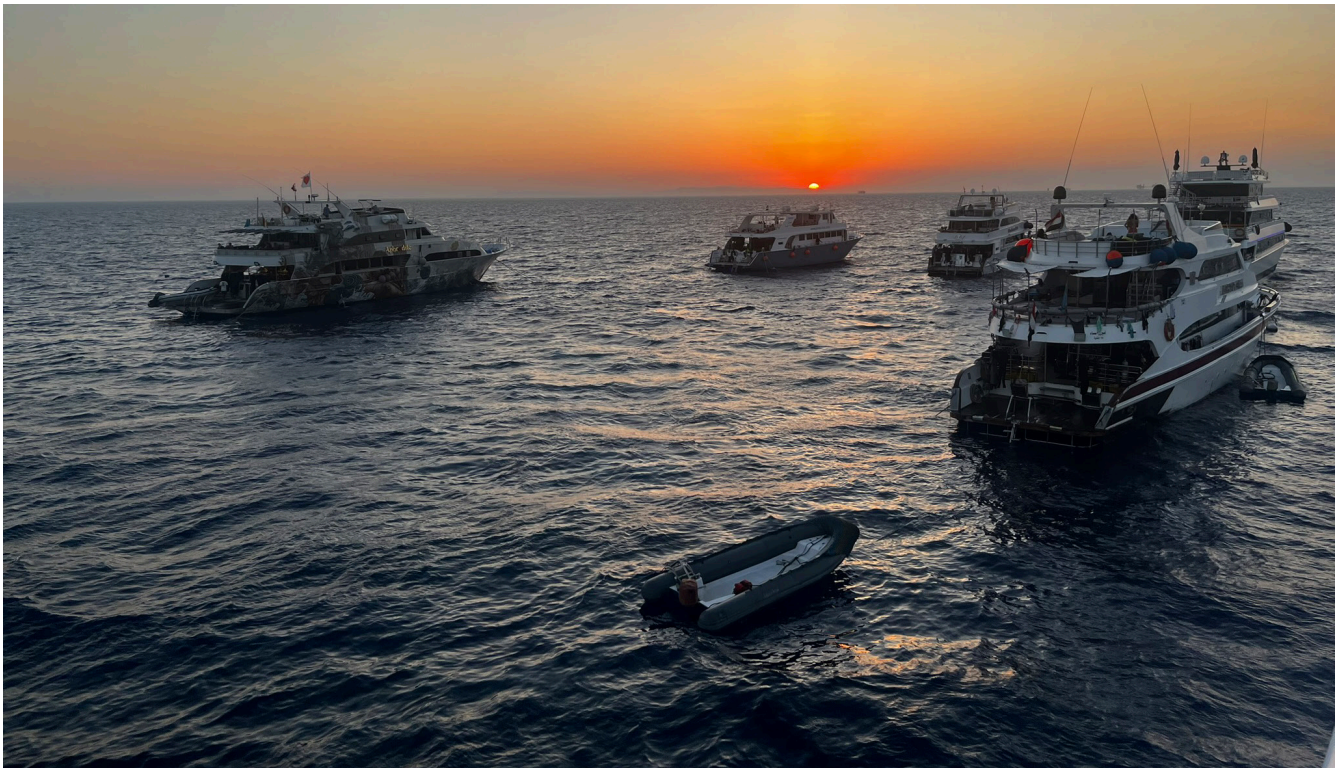
TEKST EN FOTO'S: **PETER BOOTS AKA BOOTSY**

Mijn laatste duikreis naar Selayar ligt nog vers in het geheugen; ik geniet nog volop van de foto's en de napret. Het artikel over mijn avontuur op dit ongerepte eiland is te lezen in de tweede editie van DUIKEN van dit jaar. Gelukkig gloorde er al snel een nieuwe stip aan de horizon. Na de teleurstelling rondom Oman smeedde ik nieuwe plannen met Franka, mijn vertrouwde reisbuddy met wie ik vorig jaar een intensief avontuur beleefde op de Kaapverdische Eilanden. De bestemming? Egypte! Het plan was een week op een liveaboard langs roemruchte duikstekken, gevolgd door een week op het Roots Red Sea duikerskamp in El Quseir.

De maanden die aan deze reis voorafgingen, verliepen zoals gewoonlijk met de nodige voorpret én onderhoud aan al mijn duik- en camera-apparatuur. Daar steek ik altijd veel tijd in, want zo ver van de bewoonde wereld wil ik absoluut niet voor verrassingen komen te staan.

Van korte duur

Eindelijk, half juli, tijdens een van de drukste dagen van het jaar op Schiphol, stappen we aan boord van een directe vlucht naar het Egyptische Marsa Alam. In Port Ghalib worden we nog dezelfde avond hartelijk ontvangen op het grote jacht 'Big Blue'. De volgende dag maken we twee duiken. Bij de laatste duik treffen

we een forse karetschildpad die net aan zijn lunch zit. Ongestoord blijft hij van het zachte koraal eten, alsof we niet eens bestaan. Na de veiligheidsstop klimmen we voldaan weer aan boord. Terwijl we vanaf het dek genieten van een sprookjesachtige zonsondergang, zet het schip die avond koers naar de vermaarde Brothers Islands. Na het ontwaken leggen we aan bij de kleinste van deze twee iconische eilanden, midden in de Rode Zee. Op deze desolate plek maken we een paar fantastische duiken. De sfeer en service aan boord zijn werkelijk fantastisch en tijdens deze dagen hebben we het allebei ontzettend naar ons zin. Mijn duikuitrusting en fotoapparatuur werken vlekkeloos en ik heb inmiddels al flink wat mooie platen geschoten. Ik voel me kiplekker en kijk vol vertrouwen uit naar de rest van de nu al geslaagde reis! Niet wetende dat dit euforische gevoel weleens van korte duur zou kunnen zijn.

Pijn in mijn linkeroor

Na ons bezoek aan de 'broertjes' staan we de volgende ochtend vroeg klaar voor Ras Mohammed, nóg zo'n iconische duikstek. Shark Reef en Yolanda Reef staan beide hoog op mijn lijst van favoriete riffen, wel is het jammer dat we beide riffen in één enkele duik maken. De duik verloopt helaas niet naar mijn zin. Allereerst heb ik de verkeerde lens op mijn camera gezet. De 8mm-fisheye-lens blijkt een foute inschatting. Liever had ik voor dit rif mijn groothoeklens gebruikt. Door de minimale stroming staan de kleurrijke zachte koralen niet volledig uit in al hun glorie, iets waar Shark Reef juist zo om bekendstaat.
Omdat we beide riffen aandoen, houden we het tempo hoog om uiteindelijk bij het eindpunt van Yolanda Reef uit te komen. Haast is nooit ideaal voor goede fotografie. Ook fysiek zit ik niet goed in de wedstrijd. Ik krijg behoorlijke pijn aan mijn linkeroor. Jammer allemaal, want deze duikstek is het 'neusje van de zalm' van de Egyptische riffen. Met toch een beetje een kater stap ik weer aan boord van de Big Blue. Ik stel Franka (zelf arts) gelijk op de hoogte van mijn schrijnende oorpijn. Zij vermoedt dat ik een bacteriële ontsteking heb in mijn gehoorgang, waarop onze behulpzame duikgids mij een flesje Otal-oordruppels aanreikt.

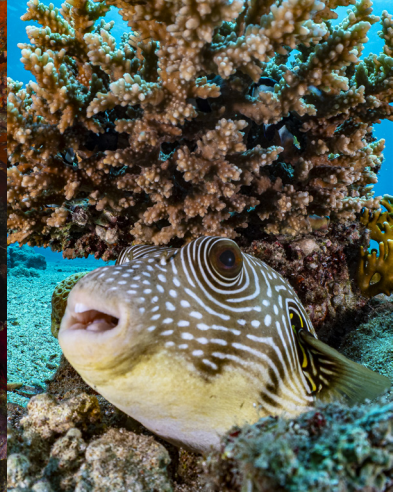
Dit voelt shit

Na Ras Mohammed zetten we al snel koers naar het vermaarde wrak van de Thistlegorm. Ik beleef deze oversteek met gemengde gevoelens; ik zie de bui al hangen en vraag me af of ik op deze legendarische plek wel zal duiken. Zodra de Big Blue is aangemeerd, voel ik nog steeds de stekende pijn. Om erger te voorkomen adviseert Franka me dringend om niet te duiken, hoe jammer ze dat ook vindt. Daar sta je dan, achter op het duikdek, terwijl de rest van de groep langs het touw afdaalt naar de Thistlegorm. Uit pure verveling en frustratie zonder ik me af in mijn hut om wat Netflix op mijn iPad te kijken. Vanuit mijn ooghoek zie ik mijn cameraset schietklaar op het andere lege bed liggen. Dit voelt echt wel shit. Een extra kwelling is het moment dat iedereen na ruim een uur weer aan boord komt met de ene na de andere jaloersmakende anekdote. Die avond staat er ook nog een nachtduik op het beroemde wrak gepland. Nog een duik waar ik niet aan mee zal doen.

Vloek van de farao

De resterende tijd aan boord zal ik niet meer duiken. De pijn is te erg en ik wil het absoluut niet forceren. De afgelopen periode lag

ik bijna letterlijk met mijn snufferd bovenop de mooiste riffen en wrakken, maar door de pijn kon ik er helaas zelf niet van genieten. In al die tientallen jaren dat ik duik, kan ik me niet herinneren dat ik ooit duiken heb moeten afzeggen vanwege medische redenen. Al met al miste ik hierdoor vier duikdagen. Bovendien vind ik het erg sneu voor mijn buddy Franka. Zij is hierdoor haar vertrouwde buddy kwijt en moet nu improviseren met duikers met wie ze nog nooit eerder heeft gedoken.

Gelukkig keert het tij na de pech op de boot. We hadden immers nog een volle week voor de boeg op het Roots Dive Camp! Mijn oren werken eindelijk weer mee, dus ik kan mijn cameraset weer volop inzetten om de gemiste fotomomenten onder water in te halen. Helaas blijkt de wet van Murphy ook in Egypte te gelden: we worden allebei geveld door de beruchte 'vloek van de farao'. Tja, shit happens… Verder zal ik maar niet al te diep op deze materie ingaan. De maag- en darmkrampen kregen ons niet klein, want hier bij Roots hebben we nog een paar onvergetelijke duiken kunnen maken. Ondanks dat we tijdens deze reis flink op de proef zijn gesteld, kijk ik toch terug op een gave duikvakantie en ben ik meer dan tevreden met de foto's die ik uiteindelijk heb gemaakt.

Over Bootsy

Peter Boots (alias 'Bootsy') fotografeert met de Olympus OM-D 5 MII. Gepassioneerd en vol geestdrift en nog altijd in competitie met… zichzelf. Ervan overtuigd dat hij zijn allermooiste foto nog moet gaan maken.

www.bootsy.org

SEA&SEA
THE UNDERWATER IMAGING COMPANY

YS-01 Solis en YS-03 Solis

Voor de meer bescheiden onderwaterfotograaf is er de lichtere en compactere **YS-01 Solis** met handmatige en automatische flitsvermogensaanpassing. Met een richtgetal van 22 en een stralingshoek van 100 x 100 graden is hij ideaal voor prachtige onderwaterfotografie. Als u liever de automatische stand gebruikt, is de **YS-03 Solis** verkrijgbaar met volautomatische TTL-belichting en dezelfde prestatiegegevens als de **YS-01 Solis**.
Uiteraard in betrouwbare Japanse kwaliteit!

www.seaandsea.eu

Sea & Sea Onderwaterflitsers

YS-D3 DUO voor de hoogste eisen op het gebied van onderwaterfotografie!

Met de Sea & Sea **YS-D3 DUO** flitser laat je niets aan het toeval over. Deze onderwaterflitser is van 100% Japanse topkwaliteit. Deze DUO-versie ondersteunt de RC-modus, de draadloze TTL-functie, van OM-Systems. U hoeft niet altijd een professional te zijn om te profiteren van de beste apparatuur.

Specificaties:
- Richtgetal : 33
- Recylingtijd : 1.7 sec
- Dubbele flitsbuis
- Aansluiting voor glasvezel- en elektrische kabel
- DS-TTL II
- RC-Mode
- Handmatige instelbaar
- LED-Pilotlamp
- Asferische lens voor cirkelvormige stralingshoek 110° x 100°
- Kleurdisplay
- Max diepte: 100m
- Incl. 1 inch balmount

